

Desensopiments

Estic fins al cap d'amunt de sentir a parlar d'esquerres, pero de sentirne a parlar sense solta. Ara mateix ja un no sab que volen dir uns i altres al parlar d'esquerres.

I que tots aquest calificatius polítics los fan servir los burladors del poble per fer perdre l'*Oremus* al bon *Jan* que treballa i paga. Ab aquest elements d'esquerra que's diuen García Prieto, i Romáones i Alba, i Alcalá Zamora i tans altres ¿quina confiança hi podem posar los simples contribuents? ¿Els d'esquerra? Qui no'ls coneix qu'els compri.

Tota aquella gent política, tota aquella taifa d'advocats i grans negociants, d'aventurers i de *desahogados* que volen com mosques bironeses pels ministeris i 'ls pasadisos del Congrés, no son mes que una colla de farsants que juguen amb la voluntat del poble, o ab lo que'n diuen voluntat i que forjen ell a là seva conveniencia abusant de la bondat o tonteria d'aquest mateix poble, ja que, pretenció i voluble, no te criteri propi i ara mira a llevant i demà a ponent, com barca a la fonda i segons lo vent que bufa.

Aqui no hi ha esquerres ni dretes. Veyéu, sinó, com s'ajunten els uns amb los altres, demà los altres amb los de més enllà i sempre per la conveniencia propia i del moment.

¿Ideals? Passeu revista a lo que defensaveu tots deu anys enrera solament, i compareu amb lo d'ara. No volgueu seguir la evolució que han fet pas a pas, perquè us moririeu de fàstich. Es tot un podrimener. Però no intenteu tampoc analitzar lo que hem fet nosaltres, los que formem lo poble. Potser encara es més nociu l'ambient en que vivim nosaltres. Son molts, ja avui, los que han mercantilitzat los seus ideals o 'ls han tirat per la finestra. Aquest procedir nostre lo pagarém molt car a la llarga. I sinó, al temps.

OLI-OLI.

Del mon frévol

DE QUE RIURAN?

Atret per el luxe i per lo nombrós de la concorrencia, un home vell, pobrament vestit i portant sota el braç un instrument, descobrint sa testa blanca se ha deturat en un cassino de «senyors».

— Aquí regoneixerán el meu treball. ! Aquí trobaré algú que sápigga gaudir el meu repertori! I si no — pensava ell— s'apiadaran al menys de la meva pobresa. Vana esperança: les notes suplicantes, llargues i tristes, del clarinet, se perden entre el murmur de les converses i la gent segueix indiferenta quan la ma del vell s'allarga vers ella demanant almoína. Unicament, allá en un recó, un grop de jovenets el miren, més no per a compadir-lo sinó per a fer-ne objecte de burla i riuen sorollosament tantost senyalant al vell, tantost tapant-se la boca amb mueca bufonesca.

De que riuran?, ens preguntem nosaltres tot cercant en va el motiu d'aquelles rialles. Potser de la seva pobresa? Potser del seu aspecte un tan grotesc? Que saben ells! Lo que en ells riu es llur ignorancia.

Impulsat per la necessitat, filla de l'ingratitud humana, el vell ha descobert devant d'ells sa testa venerable, aquella testa que porta l'empremta de llargues i esterils caminades pels viaranys solitaris de la vida i ha abdicat son amor propi sometent-se a les exigencies i al despreci dels seus semblants en els moments més solemnes de la vida, quan l'home, realitzada ja la seva missió, se disposa a retornar al sí de la terra. I no es aixó suficient per a atraures el respecte? Pero que saben ells, maniquins de la moda:

AMMM

ARXIU MUNICIPAL DE MALGRAT DE MAR